Súd:	Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka:	B1-10C/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1120204030
Dátum vydania rozhodnutia:	27. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Dana Káčerová
ECLI:	ECLI:SK:MSBA4:2023:1120204030.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV pred sudkyňou JUDr. Danou Káčerovou v právnej veci žalobcu: A. B., narodený dňa XX.XX.XXXX, bytom C. D. E. XX/X, XXX XX F., zastúpeného: Advokátska kancelária Perhács s.r.o., so sídlom Jelenec 353, 951 73 Jelenec, IČO: 51864983, proti žalovanej: Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova ul. č. 2, 812 85 Bratislava, o náhradu majetkovej ujmy v sume 42 366 € s príslušenstvom, o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 50 000 € s príslušenstvom, o späťvzatí časti uplatneného nároku na náhradu majetkovej ujmy v sume 40 566 € s príslušenstvom uplatnených titulom nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej a titulom vydania nezákonného rozhodnutia vydaného orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z. takto

r o z h o d o l :

I. Súd konanie o zaplatenie sumy 40 566 € spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo žalovanej sumy od 23.1.2020 do zaplatenia z a s t a v u j e.
II. Súd žalobu o zaplatenie sumy 1 800 € spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo žalovanej sumy od 23.1.2020 do zaplatenia z a m i e t a.
III. Súd žalovanej vo vzťahu k žalobcovi n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania titulom uplatnených nárokov žalobcom na náhradu majetkovej ujmy.
IV. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 17 600 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.
V. Súd žalobu vo zvyšku uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 32 400 € spolu s ročným úrokom z omeškania z uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy od 23.1.2020 do zaplatenia z a m i e t a .
VI. Súd žalobcovi vo vzťahu k žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% titulom uplatneného nároku žalobcom na náhradu nemajetkovej ujmy.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 17.02.2020 sa domáhal, aby súd žalovanú zaviazal na náhradu majetkovej škody v sume 42 366 €, na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 50 000 € spolu s úrokom z omeškania, ktorého výšku žalobca špecifikoval v písomnom podaní
2
doručenom súdu dňa 02.02.2023, v zmysle ktorého súd pripustil zmenu petitu žaloby na pojednávaní konanom dňa 25.10.2023. Žalobca sa uplatnených nárokov domáhal titulom nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, ako aj titulom vydania nezákonného rozhodnutia orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/ 2003 Z.z. na tom skutkovom základe, že uznesením vyšetrovateľa Odboru inšpekčnej služby západ, Úradu inšpekčnej služby, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 22.12.2014, sp. zn. ČVS: SKIS-408/OISZ-V-2014 (ďalej uznesenie v príslušnom gramatickom tvare) bolo žalobcovi vznesené obvinenie za pokračovací zločin podielnictva podľa ustanovenia § 231 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm.

a) Trestného zákona. Žalobca proti predmetnému uzneseniu podal v zákonnej lehote dňa 22.12.2014 sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 28.01.2015 pod sp. zn. 1Pv741/14/3309-36 zamietnutá ako nedôvodná. Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín podal dňa 15.01.2016 na žalobcu obžalobu, ktorá bola doručená Okresnému súdu Trenčín za zločin podielnictva podľa ustanovenia § 231 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Žalobca v žalobe uviedol, že následne rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/4/2016, zo dňa 16.01.2018, právoplatným dňa 5.6.2018, bol spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa skutok stal, pre ktorý bol žalobca ako obžalovaný trestne stíhaný. Následne Krajským súdom v Trenčíne uznesením zo dňa 05.06.2018, vydaného pod sp. zn. 2To/23/2018 bolo odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín zamietnuté.
Žalobca v žalobe konštatoval, že vydania nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu sa orgán verejnej moci dopustil tým, že vydal uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 22.12.2014, na základe ktorého bola osoba žalobcu kriminalizovaná takmer 4 roky. Žalobca v žalobe uviedol, že za nesprávny úradný postup považoval zamietnutie jeho sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia prokurátorom a zároveň aj podanie obžaloby zo strany Okresnej prokuratúry Trenčín príslušnému okresnému súdu. Žalobca zároveň uviedol, že nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup vyšetrovateľa inšpekčnej služby bol priamou a bezprostrednou príčinou nezákonného prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR.
Žalobca v žalobe uviedol, že uplatnené nároky mu vznikli z dôvodu, že bol oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín, rozhodnutím Okresného súdu Trenčín a v súvislosti s predmetným rozsudkom je potrebné všetky rozhodnutia vydané v trestnom konaní a vykonané úkony v trestnom konaní považovať za nezákonné.
Žalobca v žalobe uviedol, že v súvislosti s vedením nedôvodného trestného konania mu vznikla tak skutočná škoda, ako aj nemajetková ujma.
Žalobca žalovanú podaním zo dňa 25.09.2019 požiadal o predbežné prerokovanie uplatneného nároku. Žalovaná listom zo dňa 22.01.2020 žalobcu upovedomila o výsledku predbežného prerokovania uplatnených nárokov s tým, že uplatnené nároky žalovaná v prospech žalobcu nevyplatila z dôvodu, že podľa názoru žalovanej, neboli dané zákonné dôvody a zákonné podmienky na uspokojenie žalobcom uplatnených nárokov. Žalovaná v upovedomení o výsledku predbežného prerokovania nároku uplatneného žalobcom konštatovala, že nie je možné automaticky každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok, pokladať za nezákonné rozhodnutie.

Žalovaná taktiež v upovedomení konštatovala, že vznesenie obvinenia voči žalobcovi nebolo nezákonným rozhodnutím, ak bolo vydané v súlade s Trestným poriadkom.
Žalobca argumentáciu žalovanej považoval za neprijateľnú a z tohto dôvodu si žalobou uplatnil voči žalovanej nárok na náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy.
Žalobca následne v žalobe uviedol odkaz na právnu úpravu, na základe ktorej si nároky voči žalovanej žalobou uplatňuje.
Žalobca v žalobe konštatoval, že trestné stíhanie je najzávažnejším zásahom do osobnostných práv jednotlivca orgánmi verejnej moci, pričom vyvoláva ďalšie negatívne dopady na osobnostný život trestne stíhanej osoby, ako aj na samotnú osobnosť trestne stíhanej osoby. Trestné stíhanie zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti a preto takýto zásah, podľa názoru žalobcu, je spôsobilý porušiť právo trestne stíhanej osoby na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, jej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti, tak ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
Žalobca uviedol, že podľa rozhodovacej praxe súdov osoba, proti ktorej bolo trestné stíhanie zastavené alebo bola spod obžaloby oslobodená, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, keďže oslobodenie spod obžaloby má za následok zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, pretože predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. V tomto kontexte žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo 15/2009.
Žalobca poukázal na rozsudok Okresného súdu Trenčín vydaný dňa 16.01.2018, ktorým bol spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín oslobodený, v dôsledku čoho uznesenie o vznesení obvinenia je potrebné vyhodnotiť ako nezákonné rozhodnutie a vedenie trestného stíhania, podľa názoru žalobcu, je potrebné vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci.
Žalobca teda konštatoval, že mu vznikol nárok na náhradu škody v sume 1 800 € spolu s príslušenstvom podľa ustanovenia § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. titulom náhrady trov konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s vedením trestného konania, ktoré skončilo jeho oslobodením spod obžaloby. Žalobca

v žalobe uviedol, že predmetnú sumu zaplatil zvolenému právnemu zástupcovi, ktorý ho zastupoval v trestnom konaní. O túto sumu sa reálne zmenšil majetok žalobcu v priamej príčinnej súvislosti s vedením nezákonného trestného stíhania voči jeho osobe. Žalobca v súvislosti s uplatneným nárokom uviedol, že bol spod obžaloby oslobodený.
Úkony obhajcu v trestnom konaní boli vykonané a cielené na zmenu nezákonného stavu vyvolaného uznesením o vznesení obvinenia, voči ktorému žalobca podal sťažnosť, ktorá prokuratúrou Okresnej prokuratúry Trenčín bola ako nedôvodná zamietnutá. Úkony obhajcu v trestnom konaní boli vykonané na účelnú ochranu žalobcu ako obvineného, boli realizované vo vzťahu k úkonom a rozhodnutiam orgánov činných v trestnom konaní, ktoré však byť realizované nemuseli byť v prípade, ak by v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi, nebolo vydané nezákonné rozhodnutie vyšetrovateľom Policajného zboru SR. Žalobca uviedol, že nezákonný postup a nezákonné rozhodnutie orgánov verejnej moci boli primárnou príčinou vzniku trov za úkony obhajoby, ktoré boli realizované v záujme žalobcu.
4
Žalobca si žalobou uplatnil nárok na náhradu skutočnej škody spočívajúcej v ušlom zisku v sume 1 500 € spolu s príslušenstvom, o ktorú sumu sa mohol skutočne zväčšiť majetok žalobcu, k čomu však v dôsledku nezákonného trestného stíhania nedošlo z dôvodu, že bol žalobca v súvislosti s vedením trestného stíhania voči jeho osobe prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR. Žalobca si uplatnil aj nárok na zaplatenie ušlého zisku v sume 39 066 € spolu s príslušenstvom o sumu, ktorú sa mohol skutočne zväčšiť majetok žalobcu z dôvodu, že oslovení zamestnávatelia nepodpísali so žalobcom pracovnú zmluvu z dôvodu, že voči nemu bolo vedené trestné stíhanie.
Žalobca si žalobou uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 50000 € spolu s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že trestné stíhanie žalobcom opísané v žalobe predstavovalo hlboký a vážny zásah do osobnostnej sféry žalobcu, došlo k poškodeniu jeho dobrého mena, osobnej cti a slobody a vyvolalo mnohé negatívne dopady na jeho vlastný osobnostný, rodinný aj pracovný život. Žalobca uviedol, že počas doby nespravodlivého trestného stíhania sa musel zúčastňovať na úkonoch prípravného konania a po podaní obžaloby aj konaní pred súdom. Účasť na výsluchoch počas policajného vyšetrovania a účasť na hlavnom pojednávaní pred súdom, podľa tvrdení žalobcu, zanechali u neho trvalé následky, spôsobili mu neopísateľné stresy a psychickú traumu, čo sa prejavilo na jeho zdraví. Žalobca v žalobe uviedol, že počas vedenia trestného stíhania neustále čelil nepríjemnostiam v tom smere, že každý sa na neho pozeral ako na zločinca z policajných radov, svojim príbuzným, kamarátom a známym musel a aj doposiaľ musí vysvetľovať, že trestne stíhaný bol nezákonne, keďže žiadneho skutku, za ktorý bol stíhaný, sa nedopustil . Dôsledky nezákonne vedeného trestného stíhania voči osobe žalobcu boli, podľa názoru žalobcu, v takom rozsahu, že mali za následok absolútny úpadok kvality jeho života tak profesionálneho, spoločenského a aj rodinného. V tomto kontexte žalobca poukázal na čl. 17 ods. 1, čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca v žalobe uviedol, že vzhľadom na výsledok trestného stíhania, je potrebné trestné stíhanie vedené voči jeho osobe považovať za trestné stíhanie vedené v rozpore so zákonom, ktoré bolo spôsobilé vyvolať vedľa vzniknutej majetkovej škody aj vznik nemajetkovej ujmy vo sfére jeho osobnostných práv. Žalobca počas vedenia trestného stíhania sa ocitol v absolútnej izolácii vo všetkých oblastiach jeho života a aj napriek právoplatnému oslobodeniu spod obžaloby, podľa názoru žalobcu, ostane v očiach mnohých ľudí ako zločinec. Žalobca v závere žaloby konštatoval, že vzhľadom na závažnosť ujmy, ktorá mu vznikla v súvislosti s vedením nezákonného trestného stíhania v jeho osobnostnej sfére nepostačuje len samotné konštatovanie porušenia jeho práva a preto mal za to, že vyčíslená výška nemajetkovej ujmy v sume 50 000 € spolu s príslušenstvom je adekvátnym zadosťučinením za vedenie štvorročného trestného stíhania, počas ktorého bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR, štyri roky sa nemohol pracovne realizovať adekvátne svojim schopnostiam a možnostiam, nemohol pracovať v štátnej správe, bol narušený jeho spoločenský a rodinný život.
Žalobca si všetky nároky uplatnené v žalobe uplatnil spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania, ktorého zaplatenia sa domáhal od dňa 23.1.2020.
Žalobca v závere žaloby navrhol, aby súd realizoval výsluch ním navrhnutých svedkov, z množstva ktorých navrhol počas konania realizovať výsluch svedka G. H.,
5
A. A., I. J. a H. B., zároveň žiadal, aby si súd pripojil originál trestného spisu Okresného súdu Trenčín sp.zn. 4T 4/2016, počas konania žalobca navrhol, aby si súd pripojil jej o jeho osobný spis z Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.
Žalobca spolu so žalobou súdu doručil listinné dôkazy: Žiadosť o predbežné prerokovanie uplatneného nároku zo dňa 25.09.2019, doručovanú žalovanej, podací lístok, písomné stanovisko Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo vzťahu k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku zo dňa

22.01.2020, doručenú právnemu zástupcovi žalobcu, potvrdenie o pracovnom pohovore zo dňa 24.09.2019 vypracované Obecnou políciou Zohor, doručované žalobcovi, faktúru č. 2015103, zo dňa 14.07.2015, vystavenú na sumu 600 € titulom fakturácie dohodnutej odmeny za poskytnuté právne služby (poznámka súdu: bez špecifikácie konania vo vzťahu, ku ktorému boli právne služby zvoleným právnym zástupcom žalobcu v prospech žalobcu poskytnuté a ako aj bez špecifikácie právnych úkonov, ktoré boli v konaní zvoleným právnym zástupcom žalobcu realizované v prospech žalobcu), faktúru č. 2016023, vystavenú dňa 15.02.2016 na sumu 1 200 €, titulom fakturácie dohodnutej odmeny za poskytnuté právne služby v trestnom konaní sp.zn. 4T 6/2016 vedenom na Okresnom súde Trenčín (poznámka súdu: bez špecifikácie právnych úkonov, ktoré boli v konaní zvoleným právnym zástupcom žalobcu realizované v prospech žalobcu).
2. Žalovaná súdu dňa 16.7.2020 doručila písomné vyjadrenie k obsahu žaloby, v zmysle ktorého žiadala žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.
Žalovaná vo vyjadrení poukázala na ustanovenie § 3 ods. 1 zákona číslo 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého je upravené, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci jednotlivým subjektom. Žalovaná v tomto kontexte poukázala na ustanovenie § 6 ods. 1 uvedeného zákona, na ustanovenie § 9 ods. 1 až 4 uvedeného zákona, na znenie ustanovenia § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 až 4 a na ustanovenie § 18 ods. 1 ods. 3 uvedeného zákona.
Žalovaná v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby uviedla, že aj keď ustálená judikatúra vychádza z toho, že ak je trestné stíhanie skončené iným rozhodnutím, než odsudzujúcim rozsudkom, považuje sa za nezákonné rozhodnutie uznesenie o vznesení obvinenia, no takýto záver, podľa názoru žalovanej, nie je možné paušalizovať.
Žalovaná uviedla, že aj keď zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je objektívnou zodpovednosťou, nepreukazuje sa zavinenie a nie je možné sa jej zbaviť, je povinnosťou oprávnenej osoby pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy preukázať splnenie troch podmienok vzniku zodpovednosti štátu v zmysle platnej právnej úpravy, ktorými sú existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu; vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, resp. nemajetkovej ujmy. Žalovaná konštatovala, že v prejednávanej veci nie je splnená už prvá z podmienok - existencia nezákonného rozhodnutia a existencia nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci a súčasne žalovaná uviedla, že nie sú splnené ani ostatné dve podmienky a z tohto dôvodu žiadala žalobu zamietnuť.

Žalovaná uviedla, že pokiaľ ide o nesprávny úradný postup, ktorý žalobca v žalobe uviedol, ktorým malo byť vydanie uznesenia o vznesení obvinenia, zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia uznesením Okresnej prokuratúry Trenčín, podanie obžaloby Okresnou prokuratúrou Trenčín, tieto úkony nie je možné považovať v trestnom konaní za nesprávny úradný postup. Žalovaná uviedla, že vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemôže byť nesprávnym úradným postupom, samostatným titulom z dôvodu, že žalobca toto uznesenie súčasne označuje aj za nezákonné rozhodnutie. Rozhodnutie subsumuje postup pri jeho vydaní, ktorý je preskúmaný v súvislosti so skúmaním obsahu predmetného uznesenia. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Okresnej prokuratúry Trenčín, ktorým bolo rozhodnuté o opravnom prostriedku - o podanej sťažnosti žalobcu voči uzneseniu o vznesení obvinenia. Taktiež podanie obžaloby na žalobcu nie je nesprávnym úradným postupom z dôvodu, že Okresný súd Trenčín o obžalobe riadne konal a rozhodol.
Žalovaná teda jednoznačne konštatovala, že uznesenie o vznesení obvinenia v prejednávanej veci možno považovať za splnenie všetkých predpokladov len za nezákonné rozhodnutie.
Žalovaná zároveň uviedla, že ak žalobca úkony vyšetrovateľa, prokuratúry považuje zároveň aj za nesprávny úradný postup, žalovaná vzniesla námietku premlčania uplatnených nárokov na náhradu škody, ako aj nemajetkovej ujmy s poukazom na ustanovenie §19 ods. 1, vety prvej zákona č. 514/2003 Z.z. v súvislosti so žalobcom tvrdeným nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní. Žalovaná uviedla, že o vydaní uznesenia o vznesení obvinenia sa žalobca dozvedel už dňa 22.12.2014, o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia sa žalobca dozvedel 13.02.2015 a jeho zvolený právny zástupca dňom 03.02.2015 a o podaní obžaloby sa žalobca a jeho obhajca dozvedeli dňom doručenia upovedomenia prokuratúrou zo dňa 14.01.2016, pričom prvé pojednávanie v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trenčín bolo realizované dňa 23.02.2016. Od vyššie uvedených dátumov žalobcovi uplynula trojročná subjektívna premlčacia doba na prípadné uplatnenie práva na náhradu škody, ako aj nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu

a vo všetkých troch prípadoch trojročná subjektívna premlčacia doba žalobcovi titulom nesprávneho úradného postupu uplynula ešte pred podaním žiadosti zo dňa 25.09.2019 o predbežné prerokovanie nároku.
Vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia žalovaná uviedla, že ak žalobca bol oslobodený spod obžaloby, nie je možné uznesenie o vznesení obvinenia automaticky vyhodnotiť ako nezákonné rozhodnutie. V tomto kontexte žalovaná poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013, v zmysle ktorého uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Žalovaná taktiež poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo/64/2008 zo dňa 30.09.2009, podľa ktorého uznesenie o vznesení obvinenia neobsahuje konečný záver o spáchaní trestného činu a vine obvineného. Toto rozhodnutie je vydané na základe konkrétneho podozrenia, že obvinený spáchal trestný čin. Ak dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, nemusí to však

znamenať, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané nesprávne. Jednotlivé dôvody oslobodenia spod obžaloby nemajú z hľadiska hodnotenia správnosti uznesenia o vznesení obvinenia rovnaký význam. Taktiež žalovaná poukázala na ďalšie rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. II.ÚS 497/2016 zo dňa 15.06.2016 a na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo/201/2007 zo dňa 30.7.2018. Žalovaná uviedla, že predmetné rozhodnutia konštatovali, že niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, aj keď sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich mu zo zákona. Dochádza k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem fyzickej osoby, do osobnosti ktorej sa zasahuje, dostáva do kolízie s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. V dôsledku toho nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zákona; na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr prípadne aj došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby, alebo aj k oslobodeniu spod obžaloby.
Žalovaná zároveň uviedla, že štát súčasne nezodpovedá za výsledok konania, ale vždy len za škodu spôsobenú konkrétnym titulom podľa ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a preto, podľa názoru žalovanej, konštrukcia, ktorú uvádza žalobca v žalobe, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonným rozhodnutím, pretože bol oslobodený spod obžaloby, nemá oporu v žiadnom z ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Žalovaná v tomto kontexte odcitovala časť obsahu uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi a mala za to, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo žalobcovi vznesené dôvodne a boli splnené všetky zákonné podmienky pre jeho vydanie. Z tohto dôvodu aj sťažnosť žalobcu proti predmetnému uzneseniu bola v súlade s Trestným poriadkom zamietnutá uznesením Okresnej prokuratúry Trenčín. Žalovaná v tomto kontexte zároveň uviedla, že žalobca v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní trestnú činnosť poprel, ale vypovedať odmietol. Žalovaná uviedla, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený v zmysle zásady in dubio pro reo. Súdy oslobodili žalobcu spod obžaloby výlučne na tom skutkovom základe, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, že žalobca mal vedomosť o tom, že tyčový cín pochádza z trestnej činnosti.
Žalovaná uviedla, že o tom, či sa obžalovaný uznáva za vinného alebo, či sa spod obžaloby oslobodzuje, je oprávnený rozhodnúť iba súd. Štátu nie je možné upriecť legitímny záujem na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, ak bolo podozrenie zo spáchania trestného činu. Žalovaná vo vyjadrení konštatovala, že postup vyšetrovateľa, postup prokuratúry počas vedenia trestného stíhania voči žalobcovi bol štandardný, v medziach zákona a na tom nemení nič ani tá skutočnosť, že žalobca bol v konečnom dôsledku spod obžaloby oslobodený. Dôkazné požiadavky v konaní pred súdom, ktoré musia byť splnené na to, aby mohla byť osoba uznaná vinnou sa odlišujú od dôkazných požiadaviek, ktoré musia byť splnené preto, aby mohla byť osoba trestne stíhaná. Na základe týchto argumentov žalovaná uviedla, že pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia postačuje dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu určitou osobou. Z tohto dôvodu uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie a uplatňovanie špecifikovaných nárokov žalobcom

žalobou z titulu tohto rozhodnutia žalovaná považovala aj za postup žalobcu v rozpore s dobrými mravmi.

Žalovaná vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu ušlého zisku žalobcom v celkovej sume 40 566 € uviedla, že žalobca nepreukázal, že zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR bol prepustený z dôvodu trestného stíhania za zločin podielnictva a že v období rokov 2015 až 2018 sa nemohol zamestnať. Žalobca v konaní doručil potvrdenie vystavené Obecnou políciou Zohor, že nebol prijatý do pracovného pomeru po tom, čo oznámil pri pohovore, že je voči nemu vedené trestné stíhanie. Žalovaná v tejto súvislosti uviedla, že žalobca sa o uvedenú funkciu uchádzal s vedomosťou, že nespĺňal zákonom určené podmienky, keďže vedel, že proti nemu je vedené trestné stíhanie. Vo vzťahu k nároku titulom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR žalovaná uviedla, že žalobca súdu nedoručil rozhodnutie, z ktorého by bolo zrejmé, kedy bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR, v žalobe nie je ani predmetné rozhodnutie označené. Žalovaná v tomto kontexte poukázala na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej je ustálené, že prípadné oslobodenie príslušníka Policajného zboru SR v trestnom konaní ešte neznamená, že tento sa identickým konaním nedopustil porušenia služobnej prísahy, alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, ktoré by zakladalo dôvod na prepustenie zo služobného pomeru. Žalovaná uviedla, že žalobca si nedôvodne v konaní uplatnil sumu 1 500 € s príslušenstvom titulom náhrady škody za čistý príjem za obdobie od 18.07.2018 do 20.8.2018. Žalovaná uviedla v písomnom vyjadrení, že zo žaloby nevyplýva, či táto suma bola určená z príjmov žalobcu ako príslušníka Policajného zboru SR, resp. z akého príjmu a v akom zamestnaní. Žalovaná namietla aj uplatnený nárok na náhradu sumy 39 066 € s príslušenstvom. Žalovaná uviedla, že žalobca nepreukázal, že v rozhodnom období rokov 2015 až 2018 sa uchádzal o zamestnanie a nepreukázal, ktorých zamestnávateľov oslovil, okrem Obecnej polície Zohor. Taktiež žalovaná uviedla, že v žalobe žalobca neuviedol, či bol evidovaný ako nezamestnaný a ak áno, v akom období, či poberal dávku v nezamestnanosti. Žalovaná jednoznačne uviedla, že žalobca nepreukázal, že mu požadovaný ušlý zisk v celkovej sume 40 566 € vznikol v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, respektíve podľa názoru žalovanej, žalobca vôbec nepreukázal, že mu ušlý zisk vznikol.

Z obsahu písomného vyjadrenia k žalobe zároveň vyplýva, že žalovaná namietla dôvodnosť uplatneného nároku žalobcom na náhradu sumy 1 800 € spolu s príslušenstvom, ktorý nárok si žalobca uplatnil v súvislosti s jeho obhajobou v trestnom konaní. Žalovaná uviedla, že pripojené faktúry k žalobe nepreukazujú, že sa o sumu 1 800 € majetok žalobcu skutočne zmenšil teda, či táto škoda žalobcovi vznikla, keďže žalobca spolu so žalobou súdu nedoručil vyúčtovanie trov obhajoby zvoleným právnym zástupcom, ktoré mali byť realizované v trestnom konaní. Žalovaná uviedla, že za týchto okolností nie je možné sa vyjadriť sa k tomu, aké konkrétne úkony obhajca žalobcu v trestnom konaní vykonal, či fakturovaná suma zodpovedá tarifnej odmene advokáta, či trovy obhajoby boli vynaložené účelne a či došlo k ich reálnemu zaplateniu žalobcom zvolenému právnemu zástupcovi.

Vo vzťahu k nemajetkovej ujme uplatnenej žalobcom v sume 50 000 € spolu s príslušenstvom v konaní žalovaná v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby uviedla, že pre uplatnenie predmetného nároku nestačí iba tvrdiť, že tento nárok žalobcovi vznikol, ale jeho

dôvodnosť musí byť v konaní riadne preukázaná. Žalovaná uviedla, že dôkazné bremeno je na žalobcovi a žaloba v tejto časti, podľa názoru žalovanej, je odôvodnená iba na základe subjektívnych pocitov žalobcu. Z obsahu žaloby, podľa názoru žalovanej, nie je možné ustáliť na základe akých dôvodov žalobca určil, že mu vznikla nemajetková ujma práve v žalovanej sume.

Žalovaná v kontexte svojej obrany poukázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 7C/443/2016, zo dňa 26.07.2017, podľa ktorého neobstojí ani argumentácia žalobcu, že bolo povinnosťou žalovaného preukázať, že žalobcovi v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom nemajetková ujma nevznikla. Zákon č. 514/2003 Z.z. v ustanovení § 17 ods. 2 priznáva poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za súčasného splnenia dvoch podmienok a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak, že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napríklad formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia, či nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne demonštratívnym výpočtom stanovuje kritériá, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti

každého individuálneho prípadu. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechaný na vôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutočného stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť primeranosť.
Žalovaná ďalej citovala predmetné rozhodnutie, avšak zároveň poukázala aj na judikatúru ESĽP, podľa ktorej náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme a pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy.
Žalovaná zároveň uviedla, že žalobca si náhradu nemajetkovej ujmy uplatňuje v rozpore s ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu a podľa ustanovenia § 13 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým bol zrušený zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších predpisov. Celková suma odškodnenia poskytovaná podľa tohto zákona nesmie presiahnuť 50 násobok minimálnej mzdy. Žalovaná uviedla, že minimálna mzda od 01.01.2020 je vo výške 580 € a žaloba bola súdu doručená 17.02.2020, teda maximálna suma odškodnenia predstavuje sumu 29 000 €. V tomto kontexte však žalovaná uviedla, že takéto maximálne odškodnenie podľa uvedenej

právnej úpravy je možné priznať, ak bola trestným činom spôsobená smrť, čo je nesporne najzávažnejšie a nezvratné poškodenie fyzickej osoby. Žalovaná v závere uviedla, že ak vôbec k vzniku nemajetkovej ujmy na strane žalobcu došlo, čo žalovaná popiera, by bolo pre žalobcu dostatočným zadosťučinením už to, že bol spod obžaloby oslobodený.
Vo vzťahu k uplatnenému úroku z omeškania žalovaná uviedla, že žalobca v žalobe neuviedol, z ktorej konkrétnej sumy si nárok uplatňuje, od akého dátumu a v akej výške. Žalovaná zároveň uviedla, že s plnením peňažného nároku uplatneného titulom nemajetkovej ujmy sa nemohla dostať do omeškania z dôvodu, že povinnosť zaplatiť prípadný nárok titulom nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia a až uplynutím doby plnenia určenej súdom sa dlžník dostáva do omeškania.
Žalovaná navrhla žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť.
3. Žalobca súdu dňa 18.09.2020 doručil repliku, v zmysle ktorej konštatoval, že trvá na obsahu podanej žaloby, trval na navrhnutom rozsahu dokazovania - na výsluchu žalobcu, svedkov označených v žalobe, na žiadosti o pripojenie spisu vedeného v trestnom konaní a navrhol, aby súd pripojil aj personálny spis žalobcu.
Vo vzťahu k uplatnenému nároku titulom úroku z omeškania zo žalovanej sumy žalobca uviedol, že žalovanú požiadal o predbežné prerokovanie nároku v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. dňa 25.09.2015 a domáhal sa náhrady spôsobenej škody v celkovej sume 92 366 €. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky listom zo dňa 22.01.2020 upovedomila žalobcu o predbežnom prerokovaní nároku s tým, že uplatnený nárok neuspokojí ani čiastočne. Žalobca v tejto súvislosti konštatoval, že uspokojenia nároku na náhradu škody sa mohol domáhať na súde len v prípade, že žalovaná do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti na predbežné prerokovanie nároku nárok neuspokojí. Uplatnený nárok po oznámení žalovanou, že nárok žalobcu neuspokojí, sa stal splatným a nasledujúceho dňa od 23.01.2020 sa žalovaná dostala do omeškania s plnením uplatneného nároku. Žalobca si tento nárok uplatnil zo žalovanej sumy v celkovej výške 92 366 € od 23.01.2028 do zaplatenia, avšak vo výške 8 %. Žalobca následne v písomnom podaní doručenom súdu dňa 02.02.2023 výšku ročného úroku z omeškania zo žalovanej sumy ustálil na 5 %. Súd v zmysle predmetného podania pripustil zmenu petitu žaloby vo vzťahu k uplatnenému príslušenstvu zo žalovanej pohľadávky na pojednávaní konanom dňa 25.10.2023, na ktorom strany sporu boli prítomné.
Žalobca vo vzťahu k uplatneným nárokom titulom vydania nezákonného rozhodnutia, ktorým je uznesenie o vznesení obvinenia zotrval na argumentácii uvádzanej v žalobe a zároveň poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 540/2016 - 33 zo dňa 13.12.2016, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. Žalobca v replike konštatoval, že oslobodením jeho osoby spod obžaloby zanikli účinky uznesenia o začatí trestného stíhania a uznesenia o vznesení obvinenia a zrušenie týchto rozhodnutí sa z tohto dôvodu stalo bezpredmetným. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia prokurátor zamietol.

11
Žalobca vo vzťahu k existencii nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní uviedol, že za nesprávny úradný postup považoval najmä nezákonné použitie informačno-technických prostriedkov proti jeho osobe, porušenie práva na obhajobu počas prípravného konania, ako aj podanie obžaloby.
Žalobca v replike uviedol, že všetky nároky na náhradu škody ako aj nemajetkovej ujmy si uplatňuje titulom nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, ako aj z nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru SR, ktorý predchádzal vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia a pokračoval po jeho vydaní.
Žalobca zhodne s obsahom žaloby konštatoval, že vydanie nezákonného rozhodnutia v podobe uznesenia o vznesení obvinenia, ako aj nesprávny úradný postup vyšetrovateľa boli priamou a bezprostrednou príčinou jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR a absolútneho úpadku kvality jeho života tak profesionálneho, spoločenského a rodinného. Žalobca uviedol, že personálny rozkaz o jeho prepustení zo služobného pomeru v tomto konaní nebol označený ako nezákonné rozhodnutie, ale len ako ďalší dôvod finančného zadosťučinenia žalobcu. Žalobca v replike konštatoval, že bol zo služobného pomeru prepustený výlučne na základe nezákonného dôkazu a to nezákonného použitia informačno-technických prostriedkov, čo konštatoval aj Okresný súd Trenčíne v oslobodzujúcom rozsudku. Personálny rozkaz bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zrušený primárne z dôvodu, že v konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru nebolo možné použiť nezákonné dôkazy zabezpečené v trestnom konaní pre účely administratívneho konania. V dôsledku prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR žalobca stratil príjem, na ktorý by mal nárok nebyť zároveň aj nezákonného rozhodnutia, ktorým je uznesenie o vznesení obvinenia. Žalobca v replike uviedol, že bol opätovne prijatý do služobného pomeru a bol mu vyplatený služobný plat za dobu, kedy bol trestne stíhaný. Žalobca zároveň uviedol, že uvedené však nemá žiaden vplyv na požadovanú sumu titulom finančného zadosťučinenia.
Žalobca v republike uviedol, že si zároveň uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 1 800 €, ktorá suma predstavuje dohodnutú odmenu, ktorú žalobca zaplatil svojmu obhajcovi za obhajobu v trestnom konaní, ktoré bolo proti žalobcovi vedené. Trestné konanie bolo voči osobe žalobcu vedené nezákonne vzhľadom na skutočnosť, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený. Výška odmeny bola žalobcom s obhajcom dohodnutá v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. ako hodinová odmena. Žalobca uviedol, že predložením faktúr vznik škody preukázal.
Žalobca vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že výšku náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie nemožno limitovať v kontexte s porovnaním odškodnenia bolesti či následkov obetí trestných činov. Žalobca poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 754/2016 - 42 zo dňa 24.01.2017, podľa ktorého nemožno limitovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie porovnaním odškodnenia bolesti či obetí trestných činoch, pokiaľ všeobecnému súdu nepatrí do právomoci posúdiť takúto zákonnú úpravu z pohľadu spoločenskej spravodlivosti. Žalobca zároveň poukázal na článok 46 ods. 3 ústavy, v kontexte ktorého ak má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu zaručené, potom toto právo nie je možné v konkrétnom prípade zákonom obmedziť, či celkom vylúčiť.

12
Vo vzťahu k žalovanou vznesenou námietkou premlčania uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej trestným stíhaním, ktoré neskončilo odsudzujúcim trestným rozhodnutím titulom nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní žalobca uviedol, že subjektívna premlčacia doba nároku na náhradu škody spôsobenej trestným stíhaním začína plynúť od okamihu, kedy bolo obžalovanému, respektíve obvinenému oznámené rozhodnutie, ktorým bol oslobodený spod obžaloby, alebo ktorým bolo trestné stíhanie zastavené. Žalobca teda konštatoval, že nároky si voči žalovanej uplatnil včas.
Zároveň žalobca uviedol, že sú splnené všetky predpoklady pre priznanie uplatnených nárokov a sú splnené predpoklady objektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorej náhrady sa v konaní domáha.
4. Žalovaná súdu dňa 02.11.2020 doručila dupliku, v zmysle ktorej uviedla, že trvá na obsahu písomného vyjadrenia k obsahu žaloby, ktoré súdu doručila.
Žalovaná v duplike doplnila, že žalobca si uplatnené nároky uplatňuje tak titulom nezákonného rozhodnutia, za ktoré považuje uznesenie o vznesení obvinenia, ako aj titulom nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní - konkrétne v súvislosti s nezákonným použitím informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní, titulom porušenia práva na obhajobu počas prípravného konania, z dôvodu podania nedôvodnej a nezákonnej obžaloby. Žalobca nezákonnosť uznesenia o

vznesení obvinenia, ako aj nesprávnosť úradného postupu odvodzuje od oslobodzujúceho rozsudku vydaného Okresným súdom Trenčín v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, ktorým bolo zamietnuté odvolanie prokurátora voči oslobodzujúcemu rozsudku. Žalovaná uviedla, že súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/5003 Z.z. nie je oprávnený preskúmavať, či v konkrétnom postupe orgánov činných v trestnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu ako predbežnú otázku. Rovnako v pôsobnosti civilného súdu nie je ani vyhľadávanie prípadných ďalších do úvahy pripadajúcich nesprávnych úradných postupov v rámci konkrétneho trestného stíhania, keďže žalobca v replike uviedol ním namietané nesprávne úradné postupy orgánov činných v trestnom konaní len príkladmo. Žalovaná v tomto kontexte poukazovala na znenie ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., z ktorého jednoznačne vyplýva, že všeobecný súd pri skúmaní oprávnenosti uplatneného nároku môže vychádzať len z výsledku vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu, v danom prípade vyšetrovateľa Policajného zboru SR prokurátorom, ako aj analogicky vo vzťahu k sťažnostiam a žiadostiam o preskúmanie postupu prokurátora v trestnom konaní, prípadne návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia policajta alebo prokurátora v prípravnom konaní Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky. Žalovaná uviedla, že všeobecný súd nie je v rámci civilného konania oprávnený zasahovať do trestného konania spôsobom, že by postup orgánov činných v trestnom konaní samostatne podroboval prieskumu z hľadiska zákonnosti. Dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor, respektíve jemu nadriadený prokurátori, ktorí sú oprávnení preskúmavať postup dozorujúceho, resp. službukonajúceho prokurátora a v prípade zistenia pochybenia pri postupe prokurátora sú povinní prijať jednoznačný záver o zistených pochybeniach a vyvodiť z neho vyplývajúce následky. V tomto kontexte žalovaná uviedla, že v prejednávanom

prípade namietaný nesprávny úradný postup nebol konštatovaný na to príslušnými orgánmi. Žalovaná vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý mal spočívať v porušení práva žalobcu na jeho obhajobu počas prípravného konania žalobca vôbec nekonkretizoval toto údajné porušenie jeho práva na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť počas prípravného konania v žiadnom písomnom podaní doručenom súdu a z tohto dôvodu žalovaná uviedla, že sa ani k takémuto nesprávnemu úradnému postupu nemôže vyjadriť.
Žalovaná v duplike zotrvala na námietke premlčania uplatnených nárokov titulom nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní. Žalovaná uviedla, že zákon č. 514/2003 Z.z. rozlišuje dve formy zodpovednosti štátu za škodu. Prvou formou je vydanie nezákonného rozhodnutia a druhou formou je nesprávny úradný postup, titulom ktorého by mohla vzniknúť škoda uplatnená v civilnom konaní. Toto rozlišovanie sa priamo prejavuje v špeciálnej úprave pokiaľ ide o začiatok a dĺžku plynutia premlčacích dôb. Začiatok plynutia premlčacej doby u nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím právna úprava v ustanovení § 19 ods. 1, veta druhá zákona č. 514/2003 Z.z. viaže na deň doručenia, respektíve oznámenia zrušujúceho rozhodnutia. Pri nároku zodpovednosti za nesprávny úradný postup sa druhá veta ustanovenia § 19 ods. 1 uvedeného zákona neuplatní a aplikuje sa len subjektívna premlčacia doba podľa ustanovenia § 19 ods. 1, veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá začína plynúť okamihom, kedy sa poškodený o vzniku škody dozvedel, teda kedy zistil skutkové okolnosti, z ktorých možno dôvodiť vznik škody a orientačne aj jej rozsah tak, aby bolo možné tiež určiť približne výšku škody v peniazoch. Začiatok plynutia tejto trojročnej subjektívnej premlčacej doby je potom potrebné s poukazom na znenie právnej úpravy odvíjať od vedomosti žalobcu o tom, že mu škoda v určitej výške vznikla a že za ňu tiež štát zodpovedá a nie od vedomosti žalobcu o nesprávnom úradnom postupe samotnom.
Žalovaná jednoznačne konštatovala, že zákon č. 514/2003 Z.z. obsahuje výslovnú úpravu objektívnej a subjektívnej premlčacej doby s poukazom na § 19 ods. 1 a 2 len u škôd spôsobených nezákonnými rozhodnutiami, na škodu z nesprávneho úradného postupu možno priamo použiť len ustanovenie § 19 ods. 1 upravujúce len subjektívnu premlčaciu dobu. V tomto kontexte žalovaná poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 907/2016 - 12 zo dňa 15.12.2016, na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Co 13/2010 zo dňa 20.03.2012, aj keď tieto rozhodnutia boli vydané v súvislosti s predošlou právnou úpravou, sú aplikovateľné, keďže nedošlo k zásadnej zmene právnej úpravy plynutia premlčacích dôb prijatím zákona č. 514/2003 Z. z.
Vo vzťahu k uplatneným nárokom titulom nezákonného rozhodnutia žalovaná v celom rozsahu odkázala na obsah písomného vyjadrenia k obsahu žaloby. Žalovaná s poukazom na na článok 50 ods. 2 ústavy doplnila, že v posudzovanom prípade boli na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi splnené zákonné predpoklady a v ďalšom priebehu prípravného konania existovali také dôkazy svedčiace v neprospech žalobcu, ktoré opodstatňovali podanie obžaloby voči žalobcovi. Následne však konajúci trestný súd žalobcu spod obžaloby oslobodil a to v súlade so zásadou v pochybnostiach v prospech

obžalovaného, pričom takéto rozhodnutie bolo odvolacím súdom právoplatne potvrdené. Žalovaná zotrvala na argumentácií, že preukázanie viny obvineného je až vecou dokazovania vykonaného pred súdom. V tomto kontexte žalovaná poukázala na to, že odvolací trestný súd v posudzovanej
14
veci konštatoval, že vykonané dôkazy pripúšťali dve protichodné a navzájom sa vylučujúce verzie skutkového riešenia. Odvolací súd v rozhodnutí uviedol, že pokiaľ vykonané dôkazy pripúšťajú dve protichodné a navzájom sa vylučujúce verzie skutkového riešenia, je potrebné rozhodnúť v konaní v súlade s uznávanou zásadou in dubio pro reo.
Žalovaná zároveň uviedla, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 22.12.2014 nemožno vyhodnotiť ako nezákonné rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 6 zákona číslo 514/2003 Z.z. a preto nie je spôsobilým titulom pre uplatnenie práva na náhradu škody. Žalovaná uviedla, že žalobca v predmetnej veci žiadnym spôsobom nepreukázal splnenie podmienok pre vznik práva na náhradu škody z titulu uznesenia o vznesení obvinenia.
Žalovaná zároveň uviedla, že vo veciach ochrany osobnosti kumulatívnymi podmienkami vzniku zodpovednosti subjektu je neoprávnenosť, protiprávnosť zásahu a jeho objektívna spôsobilosť vyvolať negatívne následky - privodiť ujmu na chránených právach dotknutej osoby. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby, podľa súdnej praxe, nejde v tom prípade, ak je jeho možnosť predpokladaná zákonom, pokiaľ ním nie sú prekročené zákonom stanovené medze, v týchto prípadoch totiž nad individuálnymi záujmami jednotlivca, do osobnosti ktorého je zasiahnuté, prevláda závažnejší, významnejší verejný záujem. Žalovaná v tomto kontexte uviedla, že orgány činné v trestnom konaní vo vzťahu k vzneseniu obvinenia žalobcovi postupovali v súlade s Trestným poriadkom, ako aj s Trestným zákonom.
Žalovaná zároveň poukázala na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike, ktorý je podľa vyjadrenia žalovanej aplikovateľný aj na prejednávaný prípad.
Žalovaná poukázala na nutnosť kumulatívneho splnenia podmienok zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Žalovaná uviedla, že žalobcom namietané uznesenie o vznesení obvinenia nebolo ako nezákonné zrušené na to príslušným orgánom, čím je vylúčená prvá podmienka pre priznanie žalobcom uplatnených nárokov. Konštatovala (tak ako v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby), že uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie, keďže bolo vydané v súlade s Trestným poriadkom.
Vo vzťahu k uplatneným nárokom titulom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR následkom vydania nezákonného rozhodnutia, nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní žalovaná uviedla, že tieto nároky nie je možné reparovať v prejednávanej veci aj vzhľadom ku skutočnosti, že personálny rozkaz bol v správnom konaní zrušený a teda nie je tu kumulatívne splnenie všetkých podmienok pre priznanie uplatneného nároku voči žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, ale ide o nároky vo vzťahu k Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky. (poznámka súdu: súd podrobnú argumentáciu žalovanej vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcom neuvádza, keďže žalobca túto časť žaloby o zaplatenie sumy 40 566 € spolu s príslušenstvom následne počas vedenia konania zobral späť a súd konanie o uplatnenom nároku zastavil).
Žalovaná zotrvala na svojej argumentácii, že žalobca nepreukázal vznik škody titulom úhrady trov obhajoby vo výške 1 800 €. Žalovaná uviedla, že z predložených faktúr nevyplýva za aké úkony právnej služby bola odmena účtovaná a akým spôsobom bola vypočítaná. Zároveň žalovaná uviedla, že len doručenie faktúr žalobcom spolu so žalobou neosvedčuje tú
15
skutočnosť, že fakturované služby právnej pomoci boli aj skutočne poskytnuté a že ide o účelne vynaložené náklady a že došlo aj k zaplateniu odmeny žalobcom zvolenému advokátovi. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu, že ide o hodinovú odmenu dohodnutú s advokátom, žalovaná poukázala na znenie ustanovenia § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého náhrada škody zahŕňa len náhradu účelne vynaložených trov konania, ktorých výška je limitovaná tarifnou odmenou.
Žalovaná zároveň uviedla, že nesúhlasí s argumentáciou žalobcu o neuplatňovaní zákonnej limitácie výšky náhrady nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. z dôvodu, že predmetné ustanovenie je platnou súčasťou právneho poriadku, ktorého účinnosť nebola ústavou predpísaným spôsobom pozastavená. V tomto kontexte žalovaná uviedla, že ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. platí od 01.01.2013 a bolo formulované tak, že výška nemajetkovej ujmy sa priznáva v konaniach podľa zákona č. 514/2003 Z.z. tak, že nemôže presiahnuť výšku odškodnenia obete násilného trestného činu.

Vo vzťahu k uplatnenému príslušenstvu z uplatnených nárokov žalovaná uviedla, že aj keď žalobca špecifikoval obdobie omeškania žalovanej so zaplateným uplatnených nárokov, tento nárok si uplatnil v prevyšujúcej výške, ktorá je zákonom upravená na výšku úroku z omeškania 5 % ročne zo žalovanej sumy, avšak naďalej žalovaná zotrvala na argumentácii, že vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy tento nárok nemôže byť priznaný žalobcovi súdom spolu s príslušenstvom. V tomto kontexte žalovaná odkázala na obsah svojho písomného vyjadrenia k obsahu žaloby.
Žalovaná opätovne žiadala, aby súd žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.
5. Podľa ustanovenia § 140 ods.1CSP zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo.
Podľa ustanovenia § 142 ods.1CSP o prípustnosti zmeny žaloby súd rozhodne spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania.
Pod1a ustanovenia §142 ods.2 CSP uznesenie, ktorým súd pripustil zmenu žaloby, doručuje súd subjektom, ak neboli prítomné na pojednávaní, na ktorom nastala zmena, do vlastných rúk.
6. Súd na pojednávaní konanom dňa 25.10.2023 za prítomnosti žalobcu, právneho zástupcu žalobcu a povereného zástupcu žalovanej pripustil zmenu, respektíve spresnenie obsahu žaloby vo vzťahu k uplatnenému príslušenstvu zo žalovaných pohľadávok tak, že žalobca si uplatnené nároky uplatňoval spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 23.01.2020 do zaplatenia. Súd upustil od písomného vypracovania predmetného uznesenia, keďže strany sporu na pojednávaní boli prítomné a žalovaná nerozporovala takúto úpravu žaloby zo strany žalobcu prednesenú prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu.
7. Podľa ustanovenia § 144 CSP žalobca môže vziať žalobu späť.
Podľa ustanovenia § 145 ods.2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 146 ods.1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.
8. Žalobca písomným podaním doručeným súdu dňa 06.04.20202, doplneným písomným podaním doručeným súdu dňa 02.02.2023, zobral žalobu o zaplatenie ušlého zisku v celkovej sume 40 566 € spolu s príslušenstvom späť a žiadal konanie zastaviť.
Žalovaná so späťvzatím časti žaloby vyslovila súhlas na pojednávaní konanom dňa 25.10.2023 a súd konanie o zaplatenie sumy 40 566 € spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo žalovanej sumy od 23.1.2020 do zaplatenia zastavil.
9. Predmetom konania ostal nárok žalobcu uplatnený voči žalovanej titulom majetkovej škody vo výške 1 800 € spolu s príslušenstvom titulom náhrady trov obhajoby v trestnom konaní, v ktorom bol žalobca súdom oslobodený spod obžaloby prokurátora a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50 000 € spolu s príslušenstvom na skutkovom základe uvedenom v žalobe a v replike.
10. Podľa ustanovenia § 3 ods.1,písm.a/,d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov platného a účinného ku dňu vydania uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľom žalobcovi štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom.
Podľa ustanovenia § 4 ods. 1,písm.f/ cit. zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu 4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,
Podľa ustanovenia § 5 ods.1cit. zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.
Podľa ustanovenia § 6 ods.1 cit. zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.
Podľa ustanovenia §6 ods.2 cit. zákona právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa ustanovenia § 9 ods.1cit. zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť
17
orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.
Podľa ustanovenia §9 ods.2 cit. zákona pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.
Podľa ustanovenia § 9 ods.3 cit. zákona pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy prokurátorom.
Podľa ustanovenia § 9 ods.4 cit. zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.
Podľa ustanovenia § 15 ods.1 cit. zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.
Podľa ustanovenia § 16 ods.1 cit. zákona zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.
Podľa ustanovenia §16 ods. 4 cit. zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody,
18
môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.
Podľa ustanovenia § 17 ods.1 cit. zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a)
Podľa ustanovenia §17 ods.2 cit. zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.
Podľa ustanovenia §17 ods.3 cit. zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.
Podľa ustanovenia §17 ods.4 cit. zákona výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu 8a)
Podľa ustanovenia § 18 ods.1 cit. zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.
Podľa ustanovenia §18 ods.2 cit. zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.
Podľa ustanovenia §18 ods.3 cit. zákona súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. 9) Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušný.
Podľa ustanovenia § 19 ods.1 cit. zákona právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu
19
škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.
Podľa ustanovenia §19 ods.2 cit. zákona najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.
Podľa ustanovenia §19 ods.3 cit. zákona lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.
Podľa ustanovenia § 5 ods.1 zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi na výpočet odškodnenia, ak ide o ujmu na zdraví, sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu upravujúceho poskytovanie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia; 1) náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia nemožno zvýšiť. 2) Ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Ak právo na odškodnenie majú viacerí poškodení, rozdelí sa uvedená suma medzi nich rovnakým dielom. Poškodený trestným činom znásilnenia, sexuálneho násilia alebo sexuálneho zneužívania má nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy.
11. Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky (§ 149 CSP). Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia (§ 150 ods. 1,2 CSP). Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné (§ 151 ods. 1,2 CSP). Strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo, so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä, ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP).
12. Súd vykonal dokazovanie vo veci výsluchom žalobcu, žalobcom navrhnutých svedkov, súd na návrh strán sporu nerealizoval dokazovanie oboznámením sa s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/4/2016, súčasťou ktorého je aj vyšetrovací spis, oboznámením sa obsahom listinných dôkazov doručených žalobcom súdu spolu so žalobou a oboznámením sa s obsahom personálneho spisu. Obsah pripojených spisov bol stranám
20

sporu a súdu známy a aj obsah listinných dôkazov doručených súdu žalobcom spolu so žalobou. Všetky listinné dôkazy doručené žalobcom súdu boli doručené aj žalovanej, s obsahom ktorých sa žalovaná oboznámila. Strany sporu nenavrhli súdu prvej inštancie doplniť dokazovanie vo veci samej.
13. Medzi stranami sporu bolo nesporné, že žalobca požiadal Generálnu prokuratúru SR v zmysle ustanovenia § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. o predbežné prerokovanie uplatneného nároku v žalobe špecifikovanom titulom nezákonného rozhodnutia, ako aj titulom nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby prokurátora žalobca oslobodený. Taktiež nebolo sporné, že žalovaná neuspokojila nárok žalobcu v rámci predbežného prerokovania nároku v dôsledku čoho, podľa citovaného ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., sa mohol žalobca, ako poškodený, domáhať uspokojenia nároku na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný
Taktiež nie je sporné, že Slovenskú republiku - štát zastupuje v konaní Generálna prokuratúra SR, ktorá štát zastupuje v konaniach s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z.z. od 1. januára 2013 s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn 8 Cdo 289/2014 zo dňa 14.10.2015, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 1/2016, pod R6.
14. Súd vo vzťahu k uplatneným nárokom na náhradu škody titulom náhrady trov obhajoby a nemajetkovej ujmy v súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní (OČTK) má za to, že žalovaná sa dovolala premlčania uplatnených nárokov vo vzťahu k namietaným nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní s poukazom na ustanovenie §19 ods. 1, vety prvej zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca sa o vydaní uznesenia o vznesení obvinenia dozvedel už dňa 22.12.2014, o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia sa žalobca dozvedel 13.02.2015 a jeho zvolený právny zástupca dňom 03.02.2015 a o podaní obžaloby sa žalobca a jeho obhajca dozvedeli dňom doručenia upovedomenia prokuratúrou zo dňa 14.01.2016, pričom prvé pojednávanie v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trenčín bolo realizované dňa 23.02.2016. Od vyššie uvedených dátumov žalobcovi uplynula trojročná subjektívna premlčacia doba na prípadné uplatnenie práva na náhradu škody ako aj nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní a vo všetkých troch prípadoch trojročná subjektívna premlčacia doba žalobcovi titulom nesprávneho úradného postupu uplynula ešte pred podaním žiadosti zo dňa 25.09.2019 o predbežné prerokovanie nároku. Žaloba bola súdu doručená dňa 17.2.2020, teda po uplynutí subjektívnej premlčacej doby, počítanej podľa citovaného ustanovenia §19 zák. č. 514/2003 Z.z., s prihliadnutím na jej šesťmesačné spočívanie počas doby predbežného prerokovania nároku žalovanou.
Súd zároveň poukazuje na znenie ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., z obsahu ktorého jednoznačne vyplýva, že všeobecný súd pri skúmaní oprávnenosti uplatneného nároku môže vychádzať len z výsledku vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu, v danom prípade vyšetrovateľa Policajného zboru SR prokurátorom, ako aj analogicky vo vzťahu k

sťažnostiam a žiadostiam o preskúmanie postupu prokurátora v trestnom konaní, prípadne návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia policajta alebo prokurátora v prípravnom konaní Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky. Súd v rámci civilného konania nie je oprávnený zasahovať do trestného konania spôsobom, že by postup orgánov činných v trestnom konaní samostatne podroboval prieskumu z hľadiska zákonnosti. Dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor, respektíve jemu nadriadený prokurátori, ktorí sú oprávnení preskúmavať postup dozorujúceho, resp. službukonajúceho prokurátora a v prípade zistenia pochybenia pri postupe prokurátora sú povinní prijať jednoznačný záver o zistených pochybeniach a vyvodiť z neho vyplývajúce následky. V konaní nebolo preukázané, že v prejednávanom prípade namietaný nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní by bol konštatovaný na to príslušnými orgánmi. Súd zároveň uvádza vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý mal spočívať v porušení práva žalobcu na jeho obhajobu počas prípravného konania. Žalobca vôbec nekonkretizoval toto údajné porušenie jeho práva na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť počas prípravného konania v žiadnom písomnom podaní doručenom súdu a v tomto smere ani nenavrhol žiadne dokazovanie počas vedenia konania.
Súd zároveň udáva, že vydanie uznesenia o vznesení obvinenia súd nevyhodnocoval ako nesprávny úradný postup, ale toto rozhodnutie súd vzhľadom na nižšie uvedené dôvody vyhodnotil ako nezákonné

rozhodnutie, následne súd skúmal všetky predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej vo vzťahu k uplatneným nárokom žalobcom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.
15. Súd konštatuje, že judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutia sp. zn. 4Cdo 54/2011, 1Cdo 64/2008, 4Cdo 183/2009 a 4MCdo 15/2009) v otázke nezákonnosti rozhodnutia spôsobilého založiť zodpovednosť štátu je konštantná a vyslovila záver o tom, že nielen v prípade, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo zrušené na základe sťažnosti proti nemu podanej, ale dokonca aj v prípade, ak bola sťažnosť proti takémuto uzneseniu zamietnutá a trestné stíhanie proti obvinenému bolo neskôr zastavené, alebo neskôr bol spod obžaloby oslobodený, je potrebné posudzovať uznesenie o vznesení obvinenia za také nezákonné rozhodnutie, zodpovednosť za ktoré a ním spôsobenú škodu zaťažuje štát. Rozhodujúcim kritériom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je totiž neskorší výsledok trestného stíhania.
Súd obranu žalovanej, ktorá pri obrane zvolenej v konaní odkazovala na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky v náleze z 13.11.2013 č. k. II. ÚS 163/2013-50 a na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike (sťažnosť č. 57404/08) nepovažoval za dôvodnú. Súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súd SR sp. zn. 4Cdo/66/2018 zo dňa 21.11.2018, v ktorom dovolací súd sa vyjadril k identickej obrane žalovanej, ktorú nepovažoval za udržateľnú a na závery, ktoré sú aplikovateľné aj v danej veci, s ktorými sa súd stotožnil. Súd uvádza, že najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí zdôraznil, že táto právna otázka „nie je" v súčasnosti dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Uviedol, ...“ I keby z rozhodnutí najvyššieho súdu a ústavného súdu, na ktoré sa žalovaná odvoláva vyplývala žalovanou tvrdená rozdielnosť rozhodovania najvyššieho súdu, táto rozdielnosť rozhodovania bola už prekonaná postupmi a mechanizmami zodpovedajúcimi
22
právnej úprave účinnej do 30. júna 2016; t. j. v súčasnosti táto rozdielnosť neexistuje“. V čase po rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 MCdo 15/2009 najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by v porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch. Žalovanou nastolená obrana (zhodná ako v preskúmavanej veci) bola najvyšším súdom posudzovaná v súlade so závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí napríklad v rozhodnutiach z 30.1.2011, sp. zn. 4Cdo/54/2011, z 12.12.2012 sp. zn. 7 Cdo/145/2011, z 19.6.2013, sp. zn. 7 Cdo/87/2012 a z 19.2.2014 sp. zn. 7 MCdo/27/2012. Tieto rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch zodpovedajúcich záverom Ústavného súdu SR, ktorý v rozhodnutí zo 7.7.2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania". „Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatoval, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca".
Od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávaný prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.
16. Súd konštatuje, že žalobcovi vzniklo právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia, ktoré bolo zrušené, lebo rozhodnutie o oslobodení žalobcu spod obžaloby má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.), keďže žalobca splnil aj ďalšiu podmienku a podal proti nezákonnému rozhodnutiu - uzneseniu o vznesení obvinenia riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov - sťažnosť (§ 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Vzhľadom na existenciu nezákonného rozhodnutia, ako prvého predpokladu pre priznanie vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie zaoberať výškou škody a to tak v časti majetkovej škody (trovy obhajoby v trestnom konaní), ako aj nemajetkovej ujmy vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe a príčinnou súvislosťou medzi nezákonným rozhodnutím a uplatnenými nárokmi.

17. Žalobca si po späťvzatí časti žaloby v súvislosti s nezákonným rozhodnutím vydaným v trestnom konaní uplatňuje nárok na náhradu škody, pozostávajúci: I. z trov právneho zastúpenia v trestnom konaní v sume 1 800 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od dňa 23.1.2020 do zaplatenia; II. z nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy

23

v peniazoch v sume 50 000 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od dňa 23.1.2020 do zaplatenia.
18. Súd uvádza, že do náhrady škody podľa § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. treba zahrnúť náhradu trov konania, ktoré by žalobcovi preukázateľne vznikli v súvislosti s jeho obhajobou v predmetnom trestnom konaní. Pre posúdenie tohto nároku je podstatným, či trovy v trestnom konaní sú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Ustálená judikatúra vypovedá, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu (rozsudok NS SR z 30.3.2011, sp.zn. 3Cdo 194/2010).
Súd uvádza, že škodou sa v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozumie ujma, ktorá nastala alebo ktorá sa prejavuje v majetkovej sfére poškodeného, t.j. spočíva v zmenšení majetkového stavu a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Pre účely náhrady škody vo vzťahu k zodpovednosti štátu treba za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.4.2016, sp. zn. 6 Cdo 402/2015). Aj v prípade, ak sa klient s advokátom dohodne na zmluvnej odmene, pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene (§ 22 ods. 1 vyhlášky č. 240/1990 Zb. a vyhlášky č.163/2002 Z.z., obdobne § 18 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.).
Vychádzajúc z existencie nezákonného rozhodnutia žalobcovi by patrila náhrada skutočnej škody v priamej príčinnej súvislosti s trestným konaním, výsledkom ktorého bolo oslobodenie žalobcu spod obžaloby prokurátora, ktorá zahŕňa náhradu trov konania, ktoré by žalobcovi vznikli v súvislosti s jeho obhajobou v predmetnom trestnom konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, avšak za splnenia podmienky, že by skutočne došlo k preukázanému zmenšeniu majetkového stavu žalobcu zaplatením ceny trov právneho zastúpenia zvolenému právnemu zástupcovi, ktorý žalobcu v trestnom konaní, v ktorom bol žalobca oslobodený spod obžaloby, zastupoval.
Súd poukazujúc na znenie ustanovenia §18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a znenie ustanovenia §422 ods.1 Občianskeho zákonníka nepriznal žalobcovi uplatnený nárok na náhradu trov obhajoby, keďže žalobca počas vedenia konania nepreukázal, že k zaplateniu trov obhajoby zvolenému právnemu zástupcovi skutočne došlo ako aj z dôvodu, že vyčíslený nárok predstavuje zmluvne dohodnutú hodinovú odmenu, na zaplatenie ktorej žalobcovi nárok nevznikol, keďže žalobcovi by patril iba nárok na náhradu skutočne zaplatenej odmeny advokátovi len v tarifnej výške. Súd zároveň uvádza, že žalobca nešpecifikoval jednotlivé úkony právnej služby, ktoré boli zvoleným advokátom realizované počas vedenia trestného konania tak, aby súd mohol posúdiť ich účelnosť. Súd žalobe v tejto časti uplatneného nároku vyhovieť nemohol, keďže žalobca v konaní nepreukázal vznik skutočnej škody na jeho majetku na základe žalobcom predložených dôkazov. Predložené faktúry žalobcom spolu so žalobou nepredstavujú dôkaz o zaplatení trov obhajoby zvolenému právnemu zástupcovi, ktorý žalobcu v trestnom konaní zastupoval. Súd v tomto smere poskytol žalobcovi lehotu na

24

doručenie listinných dôkazov potvrdzujúcich zaplatenie trov obhajoby zvolenému právnemu zástupcovi, ako aj na doručenie špecifikácie jednotlivých úkonov právnej služby realizovaných zvoleným právnym zástupcom počas vedenia trestného konania za účelom posúdenia ich účelnosti. Žalobca na preukázanie opodstatnenosti uplatneného nároku neuniesol bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno a preto súd žalobu o uplatnenom nároku v tejto časti zamietol.
19. Súd uvádza, že súčasťou žaloby o náhradu škody z nezákonného rozhodnutia je aj uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej náhrady v sume 50 000 € spolu s príslušenstvom sa žalobca žalobou domáhal.
Súd žalobcovi uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy priznal v sume 17 600 € v súlade s citovaným ustanovením §17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu 8a). Súd vychádzal pri ustálení priznaného nároku z priemernej mzdy, ktorá v čase vydania nezákonného rozhodnutia, t.j. ku dňu

22.12.2014, bola ustálená na sumu 352 €, ktorej päťdesiat násobok predstavuje priznaný nárok súdom v zmysle citovaného ustanovenia §17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.
Žalobca si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odvodzoval z trestného stíhania, v ktorom nezákonné rozhodnutie bolo vydané. Nezákonnosť zásahu a teda jeho neoprávnenosť, je daná samotným nezákonným rozhodnutím vydaným v trestnom konaní, v súvislosti s ktorým v priamej príčinnej súvislosti bolo neoprávnene zasiahnuté do osobnostnej sféry žalobcu. Súd uvádza, že zo skutkových tvrdení žalobcu jednoznačne vyplýva, že hrozba trestu, neprimeraná dĺžka trestného stíhania, samotná osobnosť žalobcu a jeho život pred trestným stíhaním a po ukončení trestného stíhania, ako aj zásah do osobnej, súkromnej a pracovnej sféry žalobcu sú okolnosťami preukazujúcimi intenzitu nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním.
Súd má za to, že každý, proti komu sa vedie trestné konanie, sa považuje podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. Rozhodovaniu súdu o vine predchádza vznesenie obvinenia a vedenie trestného stíhania. Ak skončilo trestné stíhanie právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, nepochybne bolo obvinenie vznesené dôvodne. V ostatných prípadoch bolo trestné stíhanie vedené proti osobe, ktorá sa za nevinnú nielen po celý čas považovala, ale nevinnou aj bola. V toto kontexte súd má za to, že štát musí reparovať nevinnému následky spôsobené trestným stíhaním a nahradiť mu nemajetkovú ujmu v zmysle platnej úpravy a na základe vykonaného dokazovania.
Súd uvádza, že Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 4Cdo 125/2019 zo dňa 29.8.2019 uviedol, že „Nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Ide o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky. Škodu teda treba chápať ako ujmu na chránenom statku, ako je majetok, osoba, alebo iný chránený záujem, pričom najvyššiu mieru ochrany požívajú ľudský život, integrita človeka, ľudská dôstojnosť a sloboda. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej
25
ujmy, najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvinenému spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia. Za situácie, kedy žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôže súd rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec priznaná, alebo že medzi protiprávnym konaním žalovaného a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť. V takejto situácii má určiť výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia a jednotlivých okolností prípadu“. Vychádzajúc zo záverov cit. rozhodnutia najvyššieho súdu súd má za to, že v danom prípade je nutné kompenzovať ujmu žalobcovi, s poukazom na čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, v zmysle ktorého má každý právo na náhradu škody spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím vydaným orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, alebo jeho nesprávnym úradným postupom.
Súd teda konštatuje, že žalobcovi vzniklo právo na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia, ktoré bolo zrušené z dôvodu, že rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.), keďže žalobca splnil aj ďalšiu podmienku a podal proti nezákonnému rozhodnutiu - uzneseniu o vznesení obvinenia riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov - sťažnosť (§ 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.) a taktiež bola preukázaná príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia v trestnom konaní a vznikom nemajetkovej ujmy v osobnostnej sfére žalobcu.
20. Súd pri preskúmaní primeranosti výšky uplatnenej náhrady titulom nemajetkovej ujmy vychádzal z vykonaného dokazovania - z obsahu výsluchu žalobcu, svedkov G. H., A. A., I. J. a H. B. (žalobca na výsluchu ostatných navrhnutých svedkov v žalobe netrval).

21. Žalobca počas výsluchu na pojednávaní konanom dňa 09.11.2022 uviedol, že negatívny dopad trestného stíhania vedeného od roku 2014 na jeho osobný, pracovný a rodinný život pociťuje aj v aktuálnom čase. Žalobca počas výsluchu uviedol, že bol prepustený zo služobného pomeru policajta, ktorú funkciu policajta vykonával svedomito 24 rokov, následne bol do služobného pomeru opäť prijatý, no zakrátko bol opäť zo služobného pomeru prepustený. Žalobca si privyrábal na stavbách ako brigádnik, absolvoval rôzne kurzy, aby mohol pracovať. Uviedol, že nebol prijatý do pracovného pomeru na Obecnú políciu Zohor a taktiež mu bolo naznačené, že nemôže byť prijatý do zamestnania ani na Obecnom úrade v Stupave, kde žije. Žalobca uviedol, že viacerí kolegovia sa mu otočili chrbtom a aj spoluobčania

v malom meste sa mu pri stretnutí vyhýbajú. Celú situáciu zle prežívali jeho rodinní príslušníci manželka a deti, ktoré v rozhodnom období boli v puberte. Žalobca uviedol, že sú vedené mnohé správne konania vo vzťahu k jeho prepusteniu zo služobného pomeru. Žalobca taktiež uviedol, že sa mu zhoršil zdravotný stav.

Svedok G. H. vo výpovedi uviedol, že žalobcu pozná od detstva. Svedok bol spolužiak sestry žalobcu. Svedok vo výpovedi uviedol, že následne bol spolupracovník žalobcu. Svedok vo výpovedi potvrdil, že žalobca bol zo služobného pomeru prepustený, následne po 3,5 roku bol prijatý späť do služobného pomeru, následne bol opäť prepustený. Svedok uviedol, že žalobca brigádoval, bol 3,5 roka bez práce z dôvodu, že si nemohol nájsť prácu, keďže ľudia v Stupave ho poznali. Svedok potvrdil, že žalobca sa osobnostne veľmi

zmenil, uzatvoril sa do seba, odmietal sa zúčastňovať pracovných stretnutí s kolegami, spoločenských aktivít, prestal sa aj so svedkom stretávať, s ktorým pred začatím trestného stíhania sa stretával a hrávali spolu pravidelne tenis. Svedok uviedol, že keď sa aj snažil so žalobcom kontaktovať, ten mu napríklad nezdvihol telefón, neozval sa dlhší čas, spätne
svedkovi zavolal až po nejakom dlhom čase. Svedok potvrdil, že medzi spoluobčanmi v Stupave sa začali šíriť skreslené informácie o osobe žalobcu. Svedok uviedol, že negatívny dopad na osobu žalobcu sa prejavil nielen v meste Stupava medzi spoluobčanmi, ale aj v okolitých dedinkách, nakoľko žalobcu, ako policajta poznalo široké okolie. Ľudia pri svojich rozhovoroch celú situáciu nad rámec dokresľovali a šírili o osobe žalobcu nepravdivé informácie. Svedok taktiež potvrdil, že negatívny dopad trestného stíhania sa prejavil aj v rodine žalobcu.

Svedok A. A. vo výpovedi uviedol, že so žalobcom sa pozná dlhú dobu, boli bývalí kolegovia, robili spolu na oddelení v Stupave. Svedok uviedol, že žalobca bol poctivým policajtom a kamarátom a často sa stretávali na spoločenských stretnutiach, tak v rámci práce, ako aj osobne. Svedok uviedol, že po tom, čo bol žalobca prepustený zo služobného pomeru, žiadnych spoločenských aktivít sa už nezúčastňoval, odmlčal sa. Svedok uviedol, že žalobca sa aj osobnostne zmenil, vytratila sa z neho spontánnosť, ostal zarmútený, nezúčastňuje sa žiadnych stretávaní, rozhovorov, je utrápený. Svedok potvrdil, že táto zmena vyvolala u žalobcu aj zdravotné problémy, žalobca nevie spávať, budí sa, no so svedkom sa o podrobnostiach zmeny jeho zdravotného stavu žalobca odmietol rozprávať a svedok spolu s kolegami nechceli žalobcu nútiť do ďalších rozhovorov. Svedok uviedol, že viacerí kolegovia žalobcu po tom, čo bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie, ostali voči osobe žalobcu kritickejší, nesúcitili s ním. Taktiež svedok uviedol, že obyvatelia mesta Stupava vedeli o trestnom stíhaní žalobcu z dôvodu, že žalobca sa poznal takmer s každým obyvateľom Stupavy.

Svedok I. J. na pojednávaní konanom dňa 25.10.2023 uviedol, že so žalobcom sa pozná 30 rokov, boli kolegovia, spolupracovali v Stupave na oddelení Policajného zboru SR, mali spoločnú kanceláriu. Svedok uviedol, že po začatí trestného stíhania voči osobe žalobcu bol žalobca zo služobného pomeru prepustený, následne bol opätovne do služobného pomeru prijatý, no aktuálne je opäť žalobca zo služobného pomeru prepustený. Svedok uviedol, že podrobnosti o trestnom stíhaní žalobcu nevie, no potvrdil, že pred začatím trestného stíhania bol žalobca veselým človekom, dobrým kolegom, ktorý si plnil svoje pracovné povinnosti veľmi zodpovedne a spoľahlivo, následne ostal žalobca zamĺknutý, uzavretý z dôvodu, že v Stupave ho každý poznal a šírili sa medzi spoluobčanmi všelijaké „konšpirácie“ o dôvodoch trestného stíhania a aj vo vzťahu k osobe žalobcu. Svedok potvrdil, že žalobca sa prestal zúčastňovať akýchkoľvek spoločenských aktivít a prestali sa stretávať aj súkromne. Svedok potvrdil, že aktuálne vykonáva funkciu náčelníka Obecnej polície v Zohore a po tom, čo bol žalobca prepustený zo služobného pomeru, sa uchádzal o prácu mestského policajta, no pracovný pomer s ním nebol uzatvorený, keďže bolo voči žalobcovi vedené trestné stíhanie. Svedok potvrdil, že ak by voči žalobcovi nebolo vedené trestné stíhanie, určite by do pracovného pomeru bol prijatý. Svedok potvrdil, že aj aktuálne o žalobcovi sa vedú reči medzi spoluobčanmi v Stupave vo vzťahu prečo bol prepustený zo služobného pomeru, ľudia stále rozoberajú jeho život. Svedok potvrdil, že žalobcu v Stupave takmer každý pozná.

Svedkyňa H. B., dcéra žalobcu vo výpovedi uviedla, že žalobca vykonával službu policajta cca 27 rokov. Svedkyňa uviedla, že žalobca pred začatím trestného stíhania

bol veselým človekom, vzorom pre svoje okolie, bol nápomocný, ľudia za ním chodili po rôzne rady a bol ochotný každému pomôcť. Žalobca bol priamym, veselým človekom. Svedkyňa uviedla, že otca si pamätala dvakrát plakať, keď zomrel starý otec a po tom, čo mu bolo vznesené obvinenie. Svedkyňa uviedla, že po tomto momente sa žalobca veľmi zmenil. Sama svedkyňa počas výpovede plakala. Svedkyňa uviedla, že v správaní žalobcu nastala badateľná zmena, bolo z neho cítiť smútok, sklamanie a ostal veľmi zlomený. Svedkyňa taktiež uviedla, že žalobca pred začatím trestného stíhania bol veľmi spoločenský človek, mal veľmi dobrý kolektív v práci, stretával sa s kolegami v práci, ako aj mimo práce, bol veľmi spoločenský. Svedkyňa uviedla, že v rámci vedenia trestného stíhania niektorí kolegovia prišli za žalobcom a chceli mu ukázať, že stoja pri ňom a snažili sa mu byť oporou. Žalobca sa síce aktuálne trošku snaží zapojiť do spoločenského a rodinného života, no už jeho správanie nie je také ako predtým. Svedkyňa uviedla, že bývajú v malom meste, žalobcu každý pozná a ľudia vedia byť veľmi krutí, v okolí žalobcu nastalo „divné ticho“. Svedkyňa uviedla, že ľudia, ktorých nepozná sa jej pýtali na osobu žalobcu počas vedenia trestného stíhania. Svedkyňa uviedla, že žalobca ako otec bol pre nich veľkým vzorom a oporou no, keď bolo začaté trestné stíhanie, začal sa aj od rodinných príslušníkov izolovať. Žalobca trávil veľa času na cintoríne, chcel byť sám, bolo to pre rodinných príslušníkov veľmi náročné.

22. Tak ako súd už uviedol, pri priznaní výšky nemajetkovej ujmy postupoval v súlade s ustanovením §17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. platného a účinného v čase vydania nezákonného rozhodnutia orgánmi činnými v trestnom konaní, podľa ktorého v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Súd zároveň pri ustálení priznanej výšky nemajetkovej ujmy postupoval v súlade s citovaným ustanovením § 17 ods.3 cit. zákona, podľa ktorého výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Súd samotnú výšku priznaného nároku ustálil a priznal v nekrátenej sume ustálenej v zmysle ustanovenia §17 ods. 4 cit. zákona, podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu 8a), keďže vykonaným dokazovaním mal súd preukázaný zásadný zásah do osobnostnej sféry žalobcu, ktorého rodinný, spoločenský a pracovný život bol v dôsledku nezákonne vedeného trestného stíhania úplne rozvrátený a následky nezákonne vedeného trestného stíhania žalobca pociťuje aj v čase vedenia civilného konania.
Z titulu náhrady nemajetkovej ujmy súd priznal žalobcovi sumu 17 600 € a to s ohľadom na rozsah negatívneho dopadu trestného stíhania na osobu žalobcu. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že trestné stíhanie vedené voči osobe žalobcu zasiahlo do jeho osobnostných práv, znížila jeho dôstojnosť v spoločnosti, malo negatívny dopad na súkromný život žalobcu, na jeho pracovné uplatnenie, pričom priznaná suma je adekvátna následkom trestného stíhania, ktoré žalobca utrpel nielen počas vedenia trestného stíhania, ale aj na čas po jeho ukončení. Súd vzal do úvahy, že žalobca ťažko znášal začatie a vedenie trestného stíhania voči jeho osobe zvlášť, keď prácu príslušníka polície vykonával obzvlášť svedomito.
28
Na minimum sa obmedzili vzťahy medzi žalobcom a kolegami. Aj neprimeraná dĺžka trestného konania zasiahla jednak do pracovnej aktivity žalobcu, ako aj do osobnostnej sféry žalobcu, čo vyplýva z obsahu jeho výpovede, ako aj z výpovedí vypočutých svedkov.

Tak ako uviedol samotný žalobca vo výpovedi nielen samotné obvinenie zo závažných trestných činov, ale aj spôsob vedenia trestného stíhania spôsobili, že bývalí kolegovia sa začali žalobcovi vyhýbať, tak isto spoluobčania v meste Stupava. Z výsluchu žalobcu a svedkov je zrejmé, že žalobca sa uzavrel do seba, prestal viesť spoločenský život a aj v rodine došlo k naštrbeniu rodinných vzťahov.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca pociťoval beznádej a neistotu, ocitol sa v hmotnej núdzi, nevedel si nájsť adekvátne zamestnanie.
Priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch neporušuje princíp primeranosti k iným odškodneniam, zohľadňuje osobitosť daného prípadu, nevytvára priestor na obohatenie sa žalobcu, ale znamená preňho spravodlivé zadosťučinenie, pretože je primeraná intenzite ujmy danej dĺžkou

trvania zásahu v oblasti profesijnej, rodinnej a spoločenskej s prihliadnutím na osobu žalobcu, jeho doterajší život, závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Súd teda mal za to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva v osobnostnej sfére žalobcu nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím vydaným v trestnom konaní, v ktorom tak už súd uviedol, bol žalobca spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený.

Pri ustálení výšky nemajetkovej ujmy súd prihliadol na rozsah vykonaného dokazovania, no výšku priznanej nemajetkovej ujmy korigoval vzhľadom na platné znenie ustanovenia §17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v čase vydania nezákonného rozhodnutia - ku dňu 22.12.2014 a v kontexte argumentácie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 754/2016 zo dňa 24. januára 2017 súd nemohol prekročiť zákonom stanovený limit pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej náhrady sa žalobca domáhal a súd nehol prihliadnuť na argumentáciu žalobcu, že súd nemá prihliadnuť na zákonom stanovený limit pre priznanie nemajetkovej ujmy.

S účinnosťou od 1. januára 2013 bolo zákonom č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení zákon č. 513/2003 Z. z., doplnené ustanovenie § 17 ods. 4 limitujúce hornú hranicu výšky náhrady nemajetkovej ujmy, podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška náhrada poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších predpisov. Ústavný súd v bode 30. nálezu uviedol, že limitáciu výšky náhrady nemajetkovej ujmy nemožno aplikovať iba na prípady, keď (nezákonné) uznesenie o začatí trestného stíhania bolo vydané predo dňom nadobudnutia účinnosti noviel ustanovenia §17 zákona č. 514/2003 Z.z. (t. j. vo vzťahu k § 17 ods. 3 pred 1. januárom 2009 a vo vzťahu k § 17 ods. 4 pred 1. januárom 2013).

Súd prihliadol na argumentáciu uvedenú v predmetom náleze v rozsahu, na náklade ktorého uplatnený nárok trestne stíhanej osobe patrí v prípade jej oslobodenia spod obžaloby, alebo v prípade, že trestné stíhanie bolo zastavené. Ústavný súd vo svojom náleze konštatoval, že právo osoby trestne stíhanej na základe nezákonného uznesenia orgánov činných v trestnom konaní na náhradu škody spôsobenej takýmto nezákonným rozhodnutím je svojou povahou

právom ústavnoprávnym. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Podľa čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy, alebo nesprávny úradný postup. Ústavný súd konštatoval, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu
škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby (či zastavením trestného stíhania), je však potrebné hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny, ale vo všeobecnej rovine aj v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorými zasahujú do základných práv jednotlivca. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie skutočne v trestnom konaní potvrdilo.

Zároveň Ústavný súd SR uviedol, že je právom a povinnosťou štátu zabezpečovať ochranu spoločnosti vyšetrovaním podozrení zo spáchania trestnej činnosti a jednotlivec je povinný v určenom rozsahu znášať obmedzenia z toho vyplývajúce, avšak pokiaľ orgány činné v trestnom konaní dospejú k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukáže ako nezákonné, ide vo vzťahu k takto stíhanej osobe o postup porušujúci jej základné ľudské práva. Ak má byť jednotlivec povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený (Ústavný súd Českej republiky nález
sp. zn. I. ÚS 554/04 z 31. marca 2005).

Ústavný súd v náleze taktiež uviedol, že každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej

povesti a to tým skôr, ak ide o obvinenie nepravdivé, ktoré je potvrdené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu (Ústavný súd Českej republiky nález sp. zn. I. ÚS 554/04 z 31. marca 2005).

23. Súd však žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy v prevyšujúcej sume 32 400 € zamietol z dôvodu vyššie uvedených, keďže uplatnený nárok prekračoval zákonom stanovenú možnosť súdu takýto nárok žalobcovi priznať v žalovanej sume.
Súd taktiež zamietol žalobu v časti uplatneného nároku na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% od 23.01.2020 do zaplatenia zo žalovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Nárok na priznanie ročného úroku z omeškania zo žalovanej sumy, ktorej náhrady sa žalobca domáha titulom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy mu vznikne až potom, ak by mu žalovaná priznaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nezaplatila v lehote na plnenie určenej súdom v právoplatnom rozhodnutí. Súd v tomto kontexte poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.3.2012 sp. zn. 6Cdo/185/2001, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej doby plnenia sa dlžník dostáva do omeškania.

30
24. Podľa ustanovenia § 218 ods.1 CSP obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Vo výroku súd rozhodne tiež o nároku na náhradu trov konania, ak sa o ňom nerozhoduje samostatne.
Podľa ustanovenia § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
Podľa ustanovenia § 256 ods.1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.
Podľa ustanovenia § 262 ods.1CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.
Podľa ustanovenia §262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.
25. Súd o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcom titulom náhrady škody a ušlého zisku rozhodol tak, že úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal, keďže žalovanej v súvislosti s vedením konania trovy konania nevznikli.
Súd však žalobcovi, ktorý mal úspech v časti konania pri priznaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.
Súd má za to, že výška plnenia závisela výlučne od úvahy súdu a preto zamietnutie žaloby žalobcu vo zvyšnej časti požadovanej nemajetkovej ujmy, nemožno považovať za procesný úspech žalovanej, ale len za dôsledok úvahy súdu (k tomu aj komentár k § 255 C.s.p., Civilný sporový poriadok, C.H.Beck, Števček M a kol., 2016). Súd zároveň udáva, že k problematike rozhodovania o náhrade trov konania v spore o poskytnutie primeraného zadosťučinenia vo forme priznania nemajetkovej ujmy zaujal vo svojej rozhodovacej činnosti názor aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v uznesení zo dňa 30.07.2019, sp. zn. 4Cdo/34/2018, vyslovil, že pri neexistencii takého ustanovenia v Civilnom sporovom poriadku, ktoré by bolo adekvátne ustanoveniu § 142 ods. 3 O.s.p., toto sa naďalej uplatní v zmysle článku 4 ods. 2 C.s.p. tak, že žalobca mal plný úspech vo veci, keď mu súd prizná peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy podľa svojej úvahy, pretože nemôže byť sankcionovaný v rámci náhrady trov konania za nie celkom priliehavý odhad budúceho priznaného nároku súdom.
V zmysle vyššie uvedeného zamietnutie žaloby v časti zaplatenia nemajetkovej ujmy v sume 32 400 € spolu s 5 % ročným úrokom uplatneným z celkovej žalovanej sumy nemalo vplyv na plný úspech žalobcu v konaní, pretože výsledok konania závisel od úvahy súdu, na základe ktorej súd posúdil nemajetkovú ujmu žalobcu vo výške presahujúcej priznanú sumu, ako aj nárok na náhradu ročného úroku z omeškania zo žalovanej sumy uplatnenú v rozpore s platnou právnou úpravou. Žalobcovi ako plne procesne úspešnej strane potom vznikol nárok na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 C.s.p. s tým, že základná sadzba tarifnej odmeny advokáta sa vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia v prospech žalobcu titulom náhrady nemajetkovej ujmy.
O výške náhrady trov konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestskom súde Bratislava IV, písomne v dvoch vyhoveniach. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh)/ § 363 CSP/.
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania/§ 364 CSP/.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci/ § 365 ods.1 CSP/.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej /§ 365 ods.2 CSP/.
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania/§ 365 ods.3 CSP/.
Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie/ § 366 CSP/.

32
Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie.